

ganska tät tamariskstäpp. Vi hade icke hunnit långt förrän terrängen blev oframkomlig, mjuk och knottrig och alltför rik på tamarisker växande på jordkoner. Därför vände vi om och följde vägen alltjämt spejande åt väster och nordväst.

Brunnen Tien-shui-ching, "Det droppande vattnet", gjorde skäl för sitt namn, ty dess flöde var minimalt och därtill nedsmutsat med kamelspillning, stoft och bråte. Här hade dock den karavan, vars klockor vi hört på natten, slagit sig ned. Den räknade nitton kameler lastade med mjöl och ris på väg till Hami. Dess förare voro tunganer. På vår fråga svarade de att de voro okunniga om vägen, som de prövade för första gången. Den vanliga vägen mellan Anhsi och Hami vågade de icke gå, emedan den ofta hemsöktes av rövare. Vår vägvisare, som hade reda på dem, försäkrade att de kände denna västra väg lika bra som den östra.

Tamariskerna växa i spridda bälten på hård lermark. Ofta passera vi ställen där buskarna skövlats av bränslesamlares yxor och endast stubbar stå kvar. Ännu en stund och både lermarken och vegetationen upphöra med ens för att följas av medelhård "gobi" eller fullkomligt steril mörkgrå ökenmark, i vilken vägen står tecknad som ett lindrigt slingrande ljusgrått band. Markytan är nämligen belagd med ett tunt lager av fint grus vilande på gulgrå sand. För ögat är öknen jämn som havet men börjar snart att gå i omärkliga terrängvågor.

Konturen av Pei-shans sydligaste randkedja blir tydligare. Vid ett litet stenröse stanna vi en stund och